

HARDOP PLASSEN

Thom deLagh

*GEDICHTEN VOOR TIJDENS HET PLASSEN
GESCHREVEN
IN HET TOILET VAN
HET ELFDE GEBOD
AMSTERDAM*

*Alle gedichten zijn geschreven in Café 't Elfde Gebod
aan de Zeedijk te Amsterdam, m.u.v. de twee kletsgedichten
en rozen voor Jan Ullrich (geschreven in Café de Kletskop)
en het gedicht de Compagnon; een tafe(ree)l
(geschreven in restaurant de Compagnon te Amsterdam)*

*Copyright by Thom deLagh, augustus 2007
Alle rechten voorbehouden*

*Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
toestemming van de auteur gekopieerd, gepubliceerd
of geciteerd worden.*

Illustratie voorblad: Artur Molev

Eerste oplage 50 stuks augustus 2007(genummerd 1/L t/m 50/L)

Mijn onuitsprekelijk dank gaat uit naar:

Ben

Ien

Martijn, Rob, Raymond-Pierre, Willem, Tante Aal, Ton,

Joep, Peer, Fifi, Rodolfe, Fred, Babak, Ron

Alle bezoekers van 't Elfde Gebod

Jupiler

Mijzelf

En bovenal mijn vrouw Marguérite

Amsterdam, 1 augustus 2007

Dit is een uitgave van:

dLV Art Thinks

Prins Hendrikkade 129 II-a

1011 AP Amsterdam

www.thomdelagh.nl

Hallelujah

het gezang draaft zachtjes weg
door de leegte van de Warmoesstraat
de Olofspoort, de Zeedijk
nooit meer een
volgende afspraak
een volgend stamlokaal

op zoek naar warmte, een gesprek
op zoek naar
geen lawaai

de muren vangen de herinnering
aan zijn grijze haren
zijn laatste fluitje
de grijze baard
waarmee hij geboren leek

zwanger van zijn stem
hangen wolken boven onze
buurt
ons leven
ons wezen

zwanger van zijn
licht dat nog gisteren
zijn schijnsel wierp
zijn licht dat ook morgen nog
zijn echo
kent,
lang, lang nadat wij tot
stilte zijn geworden

dag Willem,
dag

25/V/07

Tante Aal (1920-2007)

En nu is het stil
op onze straat
die ooit de Dijk heette

Nog hoor ik mijn
vader
die wist van café Groningen
de hoeren, het bier
en tante Aal

Ik kijk 't raam
en zie haar schaduw schrijden
langs drank, geluk en pijn
en vergeet hoe laat het was

Wie moppert nog nu 86
jaar voorbij is
Zomaar
Wie weet nog hoe laat het
was
toen zij daar liep
met Boomer, een lach
en een lang verleden

Ik weet niet meer
en wil stil zijn

Woensdagmiddag zal 't
altijd blijven
ook nu het voorbij is

Ik volg haar laatste
stap
En kijk,
ik kijk
en houd haar vast
maar zij ging weg

En zie nu ons
alleen
verlaten
verliefd op haar Dijk.

25-IV-2007

't Elfde Gebod

Ik ken een kast
waar een oude Calvados zijn
thuis gevonden heeft
zo ook Sambuca, Cognac, Jenever
en

de laatste Trappist
Op de kast leeft de Paus
en nog één en nog één;
Hij werpt een afkeurende blik
op elke slok
die de kast
verlaat;

Alleen Maria (ook zij woont op de kast)
wendt haar blik orgastisch af!

En dan Ben

- hij woont achter de bar maar voor de kast –
hij koestert het bier
dat hij als vloeibare maagdelijkheid
uit zijn tap laat stromen

Op het ritme van een krakende crooner
weet hij dat alles wat komen zou
allang
voorbij is.

Hij weet wat wij verzonnen en
verloren:
Tijd.

Ik ken een kast
Ik ken 't Elfde Gebod.

1-XII-2000

Kinderliedje

nu het licht
uit de duizend kleuren
van mijn iris glijdt
woont
alleen 't zilte vocht
nog in het hol van mijn ogen
berooft van de zon
de schittering
de schemering

ik wil nog zoveel zeggen
maar mijn woorden
blijven slapen in
mijn hart
ze willen niet

mijn ogen zoeken het licht
dat wordt gevangen
door het duister van
mijn kassen

24-II-2007

Vorbij

Als uit 't weeë
water
de adem van je
leven lacht
weet ik
dat het tijd is,
tijd is
om te spreken
te huilen
en
om
de laatste leugen weg te
wassen
Nooit was ik God
liefde
of
onschuld
Ik was mij naakt
met peilloos niets
en verhef mij
tot breekbaar
water
tot stille waarheid
en stort me
in de golven van je
geschonken lach

19-1-07

Saddam

Hoe beestachtig wreed
de wraak der
rechtvaardigen
de verworden beschaving;

de hymne van bedachte
vrede
weet weinig woorden meer dan
het touw
en
de dood.
Ik ken het gif
ik ken de Koerden
Iran
de oorlog
en luister de tragedie
van ons opgelegd gelijk
Strak kijkt d'uitverkoren Satan
zijn dood tegemoet
en laat ons verslagen achter.
Verslagen in de overwinning,
verslagen in ons gelijk.

4-1-07

Kussen in december

Ik was het
bloed geronnen
verdriet
uit de groeven van je
gelaat
Ik was je verleden jong
en kus je,
kus je
tot je niet meer wist
wat ooit gebeuren zou
je spreekt een streling
die naar verlangen smaakt
je spreekt een streling
die van vergeten weet
nog één keer
schilder ik je lichaam
en dans
tot niemand ons meer
wist

22-XII-06

Het huis van mijn moeder

Het huis huilt
stil verlaten
en verlaten stilt
het zijn honger naar eenzaamheid
het huis huilt
want het kent geen kamers
meer
geen ramen
geen mensen
geen bewoners
de kamer waar jij lag
ijlt broos gedachte stilte
echoot zacht gedroomd verdriet
het huis, het huilt
en later
als de wind de vliering breekt
glijdt het zuchten van de
ochtendwind
langs kaal geslagen posters
kaal geslagen weten
kaal geslagen tijd
de kamer waar jij lag
blaast je laatste ademzucht
over mijn teer gelaat
en alles
dat
verdwijnen moest

augustus 2006

Lente 2006

Je adem ruist door
de kamers van mijn
hart
zelfs nu ik vertrokken
ben
Ik vraag je op de thee
en de fanfare speelt
nog eens hoera
we drinken en verdrinken
in bevroren tijd
je adem blaast ons warm
ik vraag je binnen
en weet niet meer
dan de kus
die mij verliet
ik weet niet meer
dan de lente
die jij voorzag

lente 2006

New Orleans; Mardi Gras 2006

en zachtjes davert het
leven voort
langs tap, gezang, d'ontblote
borst
van
Mardi Gras
't verdwenen water sijpelt uit
het oog van d'ontheemde
muzikant
wiens dochter huwde met het water
dat zijn huis tot bruidsschat wist
Hij perst de noten
uit zijn verborgen weemoed
zijn verdwenen gemoed
En nog davert het leven
voort
langs de herinnering van 't
rottend kadaver, een geile lach
en 't zuiverend bier
de muzikant speelt niet meer
maar huilt zijn adem
vanaf 't fijn gebloemd balkon
op Canal Street

3-IX-05

Dood; 29-VII-05

Hoe lang kan je sterven
35 jaar of 93
Traag hoor ik het gras groeien
langs tranen, zerken en dof
geschater
nog gisteren streelde je
mijn ziel
en koesterde mijn lach
je sprak de woorden die
wij
al jaren wisten en
toch liet je ze dansen
door de grotten van mijn zijn
Ik weet 't
je laatste resten zijn vandaag
verdampt
in het vuur van ons bestaan
en galmen na
in alles wat nog overblijft
je hand op mijn been
brandt zich voor altijd
Ik hoef maar te kijken
en weet je bij me
later, toen en nu

29-VII-05

Herfstliefde

Ik ken de vrouw
die wist van mijn
adem,
mijn geur,
de doffe glans in mijn ogen
zij wist mij
lang voor het kouder
werd
de trage herfstregen
bevroor in zachte pijn
zij wist mij zoveel mooier
in 't voorjaar
toen mijn leugen slechts bestond
uit d'ongeboren knop
die ontloek bij haar
lentekus
zij wist mijn purperbessen
hart
dat nooit bestond
maar eindeloos gekoesterd
werd
zij wist de pijn
die liefde leek

22-X-05

Herfst op de Zeedijk

Nu het bos versterft in duizend
kleuren geel
de laatste zon d'einder kust
hult de Dijk zich in
twaalf tonen grijs;
de wasem van mijn lucht
kaatst zachtjes op de
regen
die daalt over stegen, kroegen
en
de Kolk
de neon schemert langs
gevels
die nevelen in mijn laatste bier
mijn laatste vrouw
mijn laatste zucht
Vergeten muziek deint traag
op 't ritme van mijn pas
- 't regent, 't regent –
en langzaam wordt het kouder
dan het vriezen kan
de regen daalt over de Dijk
en huilt 't grijs tot diepgevroren
blauw
de Dijk verwintert
ik drink 'm warm

oktober 2005

Slobo

de Internationale regent zijn
monotoon
over het kadaver dat
van socialisme wist
van nationalisme;
het kadaver
dat geen tijd kende,
vooral niet vroeger
Het kadaver dat pijnloos
wreed
niet wilde weten
dat de waarheid hem niet
kende
Het kadaver wordt stilgelegd
in d'onrust van het
geweten
het lijden
van Srebrenica, Sarajevo,
Tito en Lenin
Hij voelde de wind die
vertelde
van 't gif dat
uiteindelijk zijn bloed bezat,
vervrat, at
hij is gegeten door de wind
meedogenloos,
grijs, voorbij.

18-III-06

Papa

Als wijwater danst 't
kwijl zijn weg
langs de spastiek van
zijn ogen, zijn mond
Hij murmelt zijn laatste
mis
en lacht ons dood
Minzaam ontheiligt hij
het recht van ons
bestaan
en zegent ons rijk
Hij luistert zich dood
en reinigt zijn
uitgeleefd gestel met
het water dat nog wist
van onschuld
De Paus is dood
lang, lang na toen het nog
kon

2-IV-05

Voor Raymond Pierre

En nog kaatst de echo
van de vreemdeling
die wreed de herfst werd
ingejaagd
en nu hij
zwijgt slaat de regen mij stil
de stormwind raast langs
grijs geworden wilgen
geweten liefde, gedroomd geweten
en blaast zich eindelijk zacht
over het blauw gevroren
gelaat
van de vreemdeling
wiens licht nog altijd schijnt
als ik tot verleden ben verdwenen

ik kan niet praten
ik ken de woorden niet
ik kan niet praten
ik wil de woorden niet

18-XI-2005

VII-05-05 - Londen

Er bestaat geen Londen
geen Madrid,
New York of Bagdad
alleen de leeg getraande ogen
bestaan nog
alleen het schuldloos
afgerukte been bestaat
en 't kind met de schaduw
van zijn vertrokken vader in zijn ogen
bestaat

Bora Bora bestaat niet
noch Nagasaki
Bush bestaat niet
God bestaat niet
de stilte schatert door de
dodgezwegen resten
van wat ons leven hoort te zijn.

7-V-05

Giro 555

en elke dag drijft
voorbij
    in eindeloze vrijheid en
        nietszeggende gulheid
God roept
maar dat kan niet;
    ga maar
        huil maar
        vertrek maar
't huilen daalt traag over
verstilde leegte
    ik roep mijn laatste restje
        stem
maar verdwijn in hardop
gezwegen   stilte
    gesmeek, getreur, gebedel

Ik roep mijn naam
Ik zwijg mij zeker

6-1-05

Gerard Reve – VIII-04-06

En zo betrad hij de hemel
Op zoek naar zijn troon
Hij vond God en
meldde zich aan als zijn
trouwste Zoon;

*“Oh Here, hier is Uw
verlosser, Reve,
U weet wel, volksschrijver, gezond van lever
Voorwaar, Ik zie mijn troon nog ledig
Ik eis 'm op voor Mijn moede tempel
paaps, zondig doch tamelijk zedig
't was goed dat Ik de kloot bewoonde
en af en toe d'ezel, of was 't U, uitwoonde.*

*Thans ben Ik klaar met 't hijgend leven
en het zijn van Gerard Reve”*

Plots werd zijn tors door schouderklop geroerd
Hij draaide zich om en werd
door Petrus strak beloerd.

*“Ach zonderlaar, vanwaar uw haast?
uw entree vergt enig overleg
wellicht met Mulisch, Hermans, Algra
Maria of Heer Albert, Belg
Ga wat rusten in het vagevuur
speel zachtkens met uw toverstaf,
een avond lang met Teigetje en Woelrat,
En droom de kus die u ooit aan Marga gaf”*

14-IV-2006

Later that night

far beneath
the naked surface of
your life
cries a stolen dream
over you, my wishes
and the unborn seeds
I break the frozen tears
from your eyes
and melt them to warm
waters
in which I comfort you,
comfort you
and cherish your deep blue soul
to colours you never knew;
never were
nor wear;
and today I kiss your colours
to an autumn breeze
and offer my love
I offer you, me and nothing

11-VIII-2006

Tristesse

nu het laatste woord
de wind ontstijgt
dwarrelt een restant
vioolmuziek door de dagen
die ik niet wilde weten;
nog daalt de regen over
de woestenij
van gespeelde gedachten
vergeten woorden
vermoord geweten

vermotregend is de lach
die ooit haar kindermond
tot strelen vroeg
ik kus de weke herinnering
en vel de bomen
die ik oud zag worden
ik kus
en
bevruucht de akkers met
nieuw leven dat ik nooit wil kennen.

22-IX-2006

De Compagnon: een tafe(ree)l

de tafel spiegelt als een
suikerpaleis in de rimpeling van
't Damrak
en ademt de geur van truffels
geluk en mondvermaak

als het grijze voorkomen
zijn belang nestelt
in de zetel
zijn rechterhand ter linkerzijde
trouw
volgzaam
en altijd daar

de strijd ontbrandt
de strijd tussen de smaak van
orgasme
de smaak van God
de smaak van vis, brood en wijn
en
de maagdelijke sirene Parthenope
die sierlijk
haar smaken serveert

een lach echoot over de tafel
een verhaal
"ad fundum"
een sigaret
als terloops de jaloezie het
wint van trouw
en na alweer een lach
haar weerloos slachtoffer vindt in
rode wijn (Coteaux du Languedoc, Pinot Noir)

en als
de sirene cabernetzoete wraak
neemt met de verspilling van verse
sappen
rust 't schuldloos lam
geurend op het bord
de gang vervolgt zijn
einde

een koffie
een Armagnac
de geuren zijn verdampt
de strijd lijkt gedoofd

Kletsgedicht; voor Jasper

De vraag om vriendschap
is de regen in de zee
mijn laatst gehulde traan om niets
en alles wat we ooit wisten
ik wil je vriendschap
ik wil je ogen
ik wil alles
en weet ook morgen niets
ik zoek en zal nooit vinden
het wordt straks morgen
maar ik ben er niet

5-1-2007

Kletsgedicht; voor Fred Spoelder

en als ik gestorven ben
Wil ik van U weten
hoe 't was
Ik weet
U stuurt mij terug
en weet
hoe 't is in één
lichaam te wonen

Ik schenk u mijn liefde
en smeeek u te weten
hoe 't is te
huizen in een lichaam
dat weet van liefde

Ik schenk U mijn lichaam en voel mij
stil

april 2006

Rozen voor Jan Ullrich

de berg
zuigt de tube leeg
en huilt de EPO uit zijn
ogen
en nog stijgt de berg
ver voorbij het einde
hij maalt en maalt
hij weet de bocht
en nog steeds niets
zijn spieren branden
uit zijn lichaam
en nog maalt 't ritme
't ritme van de berg
hij huilt zijn pijn
en klimt
hij klimt tot hij
zelfs zijn vuig bedrog
vergat

2-III-2007

